

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 108.

Elleve Session.

65de Møde.

Landsdagen den 27de Marts.

(Fortsat.)

Strøm (fortsat): Jeg tror mig forpørigt, at man maa ogsaa tage meget Hensyn til Indvilderne; og forsaavidt det er min Overbeviisning, at man uden Skade for Samfundet kan gjøre dem denne Indrømmelse, gibe dem en Frihed, som de enten have en Ret til eller i det Mindste et stærkt Billighedskrav paa; saa maa jeg ogsaa mene, at man bør gjøre det. Jeg anseer hverken de Præster eller de Menigheder, der er talt om, for at være „normale“; men hvad jeg har meent at maatte gjøre en bestemt Indsigelse imod, er, at de skulde være saa abnorme, som Fleertallet i sin Betænkning har gjort dem til.

Naar den ærede 3de Landsthingsmand for 5te Aarss (F. Nielsen) har doleret noget over, at jeg har kaldt det Phantastebillede, hvad der staaer i den Deel af Udvalgets Betænkning, og meent, at man maatte tage Phantasien med til Hjælp, saa vil jeg, skøndt jeg helst ønsker, at man ved saadanne Spørgsmaal blot holder sig til Bedømmelsen af, hvad der er Ret eller ikke, dog til en vis Grad indrømme dette; men det forekommer mig, at den ærede Landsthingsmand nærer en altfor overdreven Engstelse. Af hvad der foreligger, var der slet ingen Grund til at opstille disse Phantastebilleder, der var ikke nogen Grund til fra den nuværende Virkelighed at tænke sig en tilkommende Virkelighed paa denne Maade. Det har ogsaa vist sig,

at man, for at styrke disse Stræffebilleder, har været nødt til at tage saadant Noget med som „Brydningen af Brødet“ ved Nabbveren. Hvad vedkommer det i mindste Maade det, som der her er Tale om? — Naar den ærede Landsthingsmand paa en Maade bebrejder mig, at jeg ikke altid har været saa om for Præsterne, som jeg idag har været det, saa skal jeg sige, at jeg er slet ikke anderledes om for Præsterne, end at hvad der er Sandhed maa komme frem, og det, jeg har anført om Historien paa Kirkegaarden, var et Factum, som jeg nødvendigtvis maatte oplyse, og som jeg mener maa høre hen til denne Sags Behandling, hvormod det, som Udvalgets Fleertal har anført, ikke er Facta, men Raisonnements om, hvad der mulig vil skee. Med Hensyn til Prædiken maa jeg atter bestemt paastaae, at den ikke kan henføres under de kirkelige Handlinger, og naar den ærede Landsthingsmand har villet bevise os, at Ord og Handling i mange Tilfælde faldt sammen, saa kan jeg, afsæet fra det høist uheldige Exempel fra sig selv, han anvendte, slet ikke indrømme Rigtigheden af denne hans Paastand. Han siger: Paulus stiftede Menigheder ved sin Prædiken. Jeg vil ikke gaae ind paa nogen videre Undersøgelse af denne Paastand, men kun sige: Nei, Paulus stiftede ingen Menigheder ved sin Prædiken, og selv om han havde gjort det, hvad beviser saa det? Det synes næsten, som den ærede Landsthingsmand drager følgende Slutning: Et Ord kan stundom frembringe et stort Resultat, en Handling kan ogsaa stundom frembringe et stort Resultat; følgelig er et Ord en Handling. Men hvor den Slags Logik hører hen,